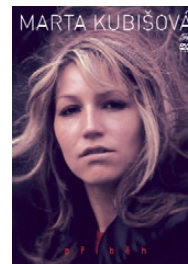

MARTA KUBIŠOVÁ: CO BYCH ZA TO DNES DALA!

SU 7091-2

Marta Kubišová, skvělá zpěvačka a člověk pevných morálních zásad, jedna z ikon srpna 1968 a vzor mnohým v době pozdější. Supraphon Music teď přichází s výjimečným projektem: vydává DVD, kde pod názvem Příběh je několik filmů s množstvím filmových písniček, dnes bychom řekli klipů, kde hraje Marta prim. I přes enormní zájem, který o ni projevovali novináři z celého světa v týdnech kolem 40. výročí sovětské okupace, si Marta Kubišová našla čas na zodpovězení několika otázek pro Supraphon News.

Vzpomenete si dnes na to, jak ony filmy a klipy vznikaly?

Vznikaly skoro zákonitě. Režisér Jaromír Vašta v době mého příchodu do Divadla Rokoko režíroval televizní pořad Vysílá Studio A. V něm pravidelně vystupovali zpěváci a herci z Rokoka a ze Semaforu – Waldemar Matuška, Karel Hála, Karel Gott, Eva Pilarová, Milan Chladil, Yveta Simonová, Judita Čefovská... a tak se přirozeně dostalo i na nově přichozí, tedy i na mne.

Jaký ty filmy měly ohlas v době svého vzniku?

To byste se asi musel zeptat pamětníků; podle ohlasů, které jsem dostávala já, se ty pořady i jednotlivé „klipy“ lidem líbily.

Cítila jste se tehdy jako filmová hvězda?

Vůbec ne!

Jak se vám spolupracovalo s režisérem Janem Němcem, vašim pozdějším manželem?

Skvěle! Jemu stála po boku Ester Krumbachová, především od prvního filmu Mučedníci lásky. Ester nezůstávala pouze u výtvarné stránky filmu či klipu – ona dotvářela scénáře svými písněmi a texty a celkově ovládala dění na place.

Přátelily jste se?

Ano. Já jsem na ni nepohlížela jako na minulou ženu Jana Němce; ona byla naší rodinnou přítelkyní. Právě Ester Krumbachová pomáhala Janu Němcovi přesvědčit mě, že sňatek v období normalizace je naším jediným východiskem. Navíc jsme obě s Esterkou milovaly kočky. Já jsem je ale po boku Jana Němce nesměla vlastnit.

Byla jste provdána za dva filmové režiséry; byla to náhoda nebo to o něčem svědčí?

Taky se nad tím dodnes podivuji. Byla to dílem náhoda, dílem vkus režisérů. Já sama jsem kromě divadelní a hudební scény nikam do společnosti nechodila.

Chtěla jste někdy být filmovou herečkou?

Ne, nikdy. Naopak – před filmovou a televizní kamerou jsem měla velký respekt až strach. A navíc: je to nesmírně únavná a zdlouhavá práce.

Takže jste třeba Heleně Vondráčkové její Šíleně smutnou princeznu nezaviděla...

Ne, po něčem takovém jsem vůbec netoužila. V době, kdy Helena s Václavem Neckářem tuhle pohádku točili, jsem s Janem Němcem natáčela film Proudý lásku odnesou.

S jakými pocity se na ty filmy a klipy díváte dnes?

Při pohledu na minulost si uvědomuji ty tisíce kritických výhrad, které jsem vůči své osobě pociťovala. A dnes? No co bych za to dala!

A jak se na ta filmová díla dívá vaše dcera?

Věřím, že Kateřina moji minulou i současnou kariéru ctí.

Foto: J. Luobřík

DIVADLO SPEJBLA A HURVÍNKA VYRÁŽÍ NA ČESKÉ TURNÉ

SU 5653-2

a moravských městech. „Divadlo se v těchto měsících připravuje na rozsáhlou rekonstrukci a na roční pronájem náhradního objektu nezbyvají peníze. Celý podzim tedy strávíme na cestách,“ říká k tomu ředitelka divadla Helena Štáchová. Většinou (až na dvě výjimky) bude k vidění hra Jak pan Spejbl prášil – známá i díky supraphonskému CD. „Je to naše novinka a podle ohlasu pražského publika se dá usuzovat, že se povedla a že se líbí jak malým, tak velkým. Chceme se s ní tedy pochlubit i v jiných městech,“ vysvětluje volbu umělecký ředitel divadla Martin Klásek. Takové turné je přitom hodně náročné na záležitost, divadlo je absolvuje se dvěma vlastními autobusy upravenými z poloviny pro umělecký soubor a techniku

a z druhé půle pro jevištní výbavu a loutky. „V jednom vozíme dětské a v druhém večerní představení. Vzhledem k tomu, že hráme většinou dvakrát denně a to den co den v jiném městě, dovedete si jistě představit, že ani slovo „náročné“ zdaleka nevystihuje tento způsob harcování,“ dodává Helena Štáchová. A navíc: v říjnu a listopadu Divadlo Spejbla a Hurvínka tradičně očekávají i diváci v Německu. A pak (až do konce sezony) dočasně kinosál v hotelu Pyramida na Dlabačově. Nové působiště Divadla S + H je připraveno. „Dlabačov je navíc v krásném a dopraveně lehce dostupném místě, blízko Petřína, Pražského hradu a Lorety, takže návštěvu divadla lze spojit i s procházkou, což je zajisté příjemné hlavně pro mimopražské návštěvníky. Současně bychom rádi využili zahraniční hotelové klientely a pokusili se jí nabídnout naše cizojazyčná večerní představení,“ láká k návštěvě Štáchová. A zatímco se tu bude hrát, domovská scéna v Dejvicích dozná značných a příjemných změn. Hlavní vchod bude z Dejvické ulice, celé divadlo se zmodernizuje a bude splňovat všechny technické

i bezpečnostní parametry současné náročné normy Evropské unie. „Velkou radost mám z bezbariérového výtahu a velké elevace, která mi v sále v této podobě chyběla. Takto bez problému uvidí na jeviště ze svého sedadla i to nejmenší dítě. Navíc máme v plánu zbudovat v divadle i museum, ve kterém se konečně uplatní více než 800 historických loutek dosud uložených ve skladech,“ raduje se šéfka scény a jedním dechem vyjadřuje vděčnost zastupitelům a starostovi Prahy 6 za uvolněné finanční prostředky.

Foto: M. Velebná

DIVADLO SPEJBLA A HURVÍNKA TURNÉ – podzim 2008

- 07. 09. Pardubice
- 08. 09. Pardubice
- 14. 09. Klatovy
- 17. 09. Nový Bor
- 24. 09. Havlíčkův Brod
- 25. 09. Havlíčkův Brod
- 28. 09. Tábor
- 29. 09. Tábor
- 01. 10. České Budějovice
- 02. 10. České Budějovice
- 05. 10. Příbram
- 11. 10. Nový Jičín
- 12. 10. Ostrava
- 13. 10. Ostrava
- 14. 10. Karviná
- 15. 10. Havířov
- 16. 10. Frýdek-Místek
- 17. 10. Vsetín
- 18. 10. Prostějov
- 19. 10. Třebíč
- 22. 10. Kutná Hora
- 23. 10. Kutná Hora

www.spejbl-hurvinek.cz

DOKONALÝ SOULAD SMETANOVA TRIA

Smetanovo trio (Jitka Čechová – klavír, Jana Vonášková – housle, Jan Páleníček – violoncello) patří k absolutní špičce ve svém oboru, soubor je uznáván doma i široko daleko za našimi hranicemi, na svém kontě má řadu významných cen z interpretačních soutěží i za skvělé nahrávky. Po albech se zásadními díly české triové literatury nyní na novém CD dokončuje komplet Dvořákových trií a současně vykračuje za hranice českého repertoáru. Z desky zní Dvořákovo Klavírní trio g moll a Čajkovského Klavírní trio a moll. Nad novou nahrávkou jsme se sešli s Jitkou Čechovou:

Obě tria mají společné znaky, ale i rozdíly ...

Oba skladatelé, tedy Dvořák i Čajkovskij, jsou skutečnými romantiky, idoly a vrcholnými představiteli období romantismu, z obou také v oblasti komorní tvorby cítíme mnohdy až symfonický rozmach v instrumentaci, hudební formě a zvukomalbě. Trio g moll je v pořadí druhé Dvořákovy tria, stojí ve stínu jeho Tria f moll a Dumek, často interpretů opomíjeno pro svou domnělou nevyzrálou. Jedná se však o úžasné

svěží dílo plné skvělých nápadů, ohromně propracované, s rysy velkolepých symfonických děl stejného údobí Dvořákova života – Koncertu pro klavír g moll a Stabat mater, v řadě míst ovšem už komorně typicky intimní směřující k vrcholu Dvořákovy triové tvorby – k Dumkám. Čajkovského Trio a moll je v triové literatuře fenoménem, spontánně vzniklým dílem velkého rozsahu, vytrysklo bolestí nad ztrátou drahého a váženého přítele Rubinštejna, kde všechny tři nástroje hrají vyrovnanou sólisticky laděnou roli, vedoucí v propojení všech tří hráčů k monumentálnímu symfonickému zvuku.

V anotaci desky je napsáno, že Čajkovského Trio se dá chápat jako skladatelův pokus o překonání antipatií ke zvukové kombinaci klavíru s houslemi či violoncellem; překonal je, podle vás?

To je pravda, Čajkovskij nechtěl původně psát pro tuto nástrojovou kombinaci, tvrdil, že nemá rád zvuk smyčců v propojení s klavírem, také toto trio zůstalo osamoceno nejen v díle Čajkovského, ale ve svém oboru svým rozsahem a koncepcí vůbec. Ty antipatie určitě překonal, není hluchého a bezradného místa v této skladbě, všechny tři nástroje

Foto: M. Kubica

jsou v dokonalém souladu. Jak už bylo řečeno, další dílo podobného charakteru už Čajkovskij nenapsal a ani se nikdy nevrátil ke kombinaci smyčcového nástroje a klavíru.

Vy asi podobné antipatie nemáte ...

Ne, naopak, nás interpretace Čajkovského neskonale baví, až jsme si v závěru sezony postesklí, že série koncertů s Čajkovským na nejbližší dobu končí. O to více se těšíme na návrat.

Také je to prý jedno z nejdělejších trií v tomto typu literatury; je taky jedno z nejnáročnějších nebo to neplatí?

Platí. Vyžaduje od všech tří hráčů vrcholnou formu a plný psychický i fyzický záběr, jinak ztrácí svůj smysl. Ovšem je tak nádherné, že vás svou krásou doslova vcucne. Ovšem i vyzdíme.

SU 3949-2

PETR JANDA: HOLEK KANAGOMEK BYLO VŠUDE PLNO

Foto: M. Kubica

Po úspěšné trilogii, kde každá deska měla své téma, se kapela Olympic v roce 1985 vrátila ke konceptu písničkových alb a natočila Kanagom. Všechny desky napsal Pavel Vrba, muziku obohatil – vedle Petra Jandy – i baskytarista Milan Broum. Album nyní vychází v luxusní reedici; mezi devíti bonusy je šest singlů ze 70. let minulého století, a také tři (v roce 1980) živě nahrané anglicky zpívané písně v podání české rock'n'rollové legendy Mikiho Volka. Petra Jandy se v souvislosti se znovuvydáním Kanagomu ptáme:

Kanagom byl po albové trilogii zase po čase jinou deskou. Cítíte návrat k písničkovému projektu s úlevou?

Jo, dá se to tak říct, psal jsem totiž obrazně řečeno ne román, ale jednotlivé povídky. Každá vlastně mohla být o něčem jiném. Nebyl jsem svázán jednotící myšlenkou. Na druhé

straně – ta jednotící myšlenka je inspirující.

Jakým způsobem probíhala spolupráce s Pavlem Vrbou?

S Pavlem Vrbou máme léta osvědčený model. Buď nabídnou téma textu já nebo naopak Pavel. Někdy mám dokonce pocit, že kdybych schválně nenabídl nic, Pavel by stejně napsal text o tom, o čem bych si jej přál mít. Občas se netrefil, ale opravdu jenom občas.

V roce vydání Kanagomu proběhly v Olympicu personální změny; jak se kapely dotkly?

V roce 1985 už bylo cítit ve vzduchu takové napětí, že by se dalo krájet. Bylo jasné, že dříve nebo později odejde Petr Hejduk. Naše odlišné pohledy na budoucnost Olympicu byly zřetelné na první pohled. Já jsem razil cestu rocku a on popu. To jsou naprosto nesmiřitelné cesty. O rok později Petr Hejduk oznámil, že odchází z kapely. Všichni si oddechli. Už se to prostě nedalo vydržet.

Měla holka z titulní písně desky nějaký konkrétní předobraz?

Takových holek Kanagomek, ale i kluků bylo kolem plno. Přesně tak, jak to trešně pojmenoval Pavel Vrba. Ale, že by se jednalo o nějakou jednu, to ne.

Jak vzpomínáte na spolupráci s Mikiem Volkem?

Na Mikiho si čas od času zavzpomínám. Jeho role byla nezastupitelná. Bohužel svoji úlohu nezvládl.

Jedno album je opravdu málo. Navíc je dělal v době, kdy už byl dávno za zenitem a není tak úplně pravda, že to dřív nešlo. Byl, bohužel, tak psychicky narušený, že jakákoliv spolupráce s ním byla velice složitá. Napsal jsem mu dvě písně, ale on veškerou hudbu, která přišla po rock'n'rollu, z duše nenáviděl. Zvláště Beatles nemohl. Odmítal vývoj. Jemu opravdu stačil rock'n'roll.

SU 5883-2

Přesto je Volek ikona. Já jsem zaplatil fresku na jeho hrobě. Je dobré si ho občas připomenout.

JAROSLAV WYKRENT a MIKI VOLEK vstupují do Pop Galerie Supraphonu

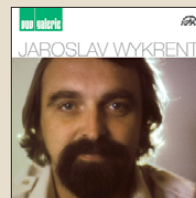
JAROSLAV WYKRENT

Ve středu 10. září oslaví své pětadesátiny známý přerovský skladatel, textař a hudebník Jaroslav Wykrent. Po létech aktivního hraní ve skupině Synkopa se proslavil (kromě vlastního hitu „Agnes“) především jako dvorní autor Marie Rottrové. Jeho písničky a texty se staly v jejím podání skutečnými evergreeny. V současnosti se věnuje především tvorbě rozhlasových pořadů a také se čas od času objeví jako speciální host recitálů Marie Rottrové.

V polovině září vychází u Supraphonu v řadě Pop Galerie CD, kde posluchači mohou slyšet celkem 23 nahrávek v jeho vlastním výběru, jenž dokumentují různorodě písničkářskou podobu čtyřicetileté kariéry muže s kytarou, který nikdy neztratil sympaticky civilní kouzlo projevu.

MIKI VOLEK

Blondatě háro, provokativně černé brýle a expresivní zpívání rock and rollu. Bylo by mu pětadesát: letošního uvedení do Síně slávy Rádia Beat se ale nedožil! Jeho velmi intenzivní způsob života se stal námětem dokumentárních filmů i příčinou smutně nevelké řádky nahrávek jednoho z nejoriginálnějších zjevů našeho rocku. Ty nejpodstatnější nyní najdete na profilovém albu, jenž Supraphon vydává v úspěšné řadě Pop Galerie.

SU 5787

SU 5785